

สนทนากับจอร์จ วัตตังตัน (George Woodington)

ชื่อ จอร์จ วัตตังตัน

สัญชาติ อเมริกัน

ภูมิลำเนา นิวเจอร์ซีย์ อเมริกา

การศึกษา จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนิวเจอร์ซีย์
B.A. (English Education)
M.A. (ESL)
Coursework in International Management
(School of International Training Vermont)

อาชีพ ครูสอนภาษาอังกฤษ

- อยู่เมืองไทยมาก็ปีแล้วละ
- หกปีซะ แต่ไม่ได้อยู่ที่เดียวหกปี อยู่ที่ละสองปี แล้วไปอยู่ประเทศอื่นแล้วกลับมาเมืองไทยอีก ช่วงที่ผมไม่ได้อยู่เมืองไทย ผมไปอยู่ที่กัวเตมาลาหนึ่งปี ชาติคูวารเบียปีครึ่ง นอกจากนั้นก็ท่องเที่ยวบ้างอยู่อเมริกาบ้าง
- หกปีที่อยู่เมืองไทยทำอะไรบ้างคะ
- สอนภาษาอังกฤษ ผมมาเมืองไทยครั้งแรกในฐานะอาสาสมัคร ถูกส่งไปอยู่ที่วิทยาลัยครูจอมบึง หลังจากนั้น ก็ไปสอนภาษาและวรรณคดีที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่นครปฐมสองปี ผมชอบนครปฐมมาก จากนั้นผมก็ไปสอนภาษาอังกฤษที่ธรรมศาสตร์หนึ่งเทอม ผมเกิดคิดถึงบ้านขึ้นมากก็เลยกลับบ้าน พอกลับบ้าน ผมก็เลยถือโอกาสเรียนปริญญาโท พอเรียน coursework หมด ผมก็ไปทำงานที่กัวเตมาลาหนึ่งปี ที่ชาอูคูวารเบียอีกปีครึ่งแล้วก็กลับมาเมืองไทย สอนภาษาอังกฤษผู้ลี้ภัยลาว เขมรและชาวเขาที่พนัสนิคม

โครงการผู้ลี้ภัยเป็นโครงการระยะสั้น คือ เป็นโครงการหกเดือน ถ้าไม่มีปัญหาอะไร ก็ต่อโครงการไปอีกหกเดือน พอผมสอนภาษาอังกฤษที่พนัสนิคมได้หกเดือนผมก็ไปเรียนทางด้าน International Management ที่เวอร์มอนต์ แต่ผมไม่ชอบโปรแกรมที่นั่น มันไม่มีลักษณะเป็นวิชาการ เป็นการทดลองเอาคนหลาย ๆ ชาติมาอยู่ร่วมกันมากกว่า ผมเรียนได้ทอมเดียวก็เลิกเรียน กลับมาเมืองไทยไปทำงานที่พนัสนิคมอีก คราวนี้ผมไม่ได้สอนภาษาอังกฤษเอง แต่สอนวิธีการสอนให้ครูที่นั่น ผมทำงานที่พนัสนิคมได้ปีหนึ่ง ก็ลาออก ตอนนั้น ผมกำลังจะกลับไปเยี่ยมบ้านที่นิวเจอร์ซีย์สักพักหนึ่ง

- เล่าเรื่องการสอนภาษาอังกฤษที่พนัสนิคมให้ฟังบ้างสิคะ

- ที่นั่น มีผู้ลี้ภัยประมาณพันห้าร้อยคน มีครูร้อยยี่สิบคน ในจำนวนครูร้อยยี่สิบคนนี้เป็นคนไทยแปดสิบคน ก็เป็นบัณฑิตที่จบใหม่ ๆ จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นอกจากนั้นก็เป็นคนเอเชียชาติต่าง ๆ มีอินเดีย กับฟิลิปปินส์มากกว่าชาติอื่น แล้วก็ยังมีฝรั่งอีกสิบกว่าคน

หลักสูตรของเราเป็นแบบ functional-notional แต่วิธีการสอนใช้วิธี eclectic การสอนวิธีสอนให้ครูของเราเป็นแบบ lesson-specific

การสอนภาษาอังกฤษให้ผู้ลี้ภัยเป็นการสอนเพื่อเตรียมตัวให้เขาไปอยู่ที่อเมริกาได้ เราจึงสอนวัฒนธรรมให้เขาด้วย

- เมื่อคุณบอกว่าผู้ลี้ภัยที่พนัสนิคมมีอยู่ด้วยกันสามพวก คือ ลาว เขมร แล้วก็ชาวเขา เพราะฉะนั้นนักเรียนในห้องเรียนก็มีลักษณะ heterogeneous ใช่ไหมคะ

- ไม่ใช่ซะ ชั้นเรียนที่พนัสนิคมมีลักษณะ homogeneous นักเรียนชาติเดียวกัน ความรู้ภาษาอังกฤษระดับเดียวกัน ผู้ลี้ภัยบางคนอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้แม้แต่ภาษาของตัวเอง บางคนภาษาอังกฤษก็ดีมาก พวกนี้เราให้เป็นล้าม

- พวกบัณฑิตใหม่ที่สอนภาษาอังกฤษผู้ลี้ภัยนี้ได้เงินเดือนเดือนละเท่าไรคะ

- เจ็ดพันบาทซะ มีบ้านพักให้ด้วย

- คุณก็อยู่เมืองไทยมานานแล้ว ถ้าคุณพบคนไทยในอเมริกาโดยที่ไม่รู้มาก่อนว่าเขาเป็นคนไทย เพียงแต่ฟังเขาพูด คุณจะรู้ไหมว่าเขาเป็นคนไทย

– ทราบชะ เพราะคนไทยเวลาพูดภาษาอังกฤษ เสียงสระเสียงยาวจะยาวกว่าเจ้าของภาษา นอกจากนั้น เสียงพยัญชนะบางเสียงก็จะต่างจากเจ้าของภาษา เช่น /s/ คนไทยมักจะออกเสียงเป็น /c/ บางทีคนไทยก็ลืมออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ

เวลาคนไทยเล่าเรื่องอะไรนะชะ จะไม่เหมือนกับคนอเมริกันเล่า คนอเมริกันจะเล่าสั้น ๆ และเล่าให้ตรงจุดทันที แต่คนไทยจะเริ่มด้วยการบรรยายฉากของเรื่องก่อน เรื่องเกิดเวลาไหน อากาศตอนนั้นเป็นอย่างไร สถานที่เป็นอย่างไร คนไทยจะใช้เวลาบรรยายฉากนานทีเดียว แล้วจึงจะเข้าสู่เนื้อเรื่อง

– เวลาคนไทยพูดภาษาอังกฤษ คุณว่าควรจะใช้สแลงไหม

– ไม่ควรนะ เวลาผมได้ยินคนไทยใช้สแลง ผมมักจะรู้สึกอึดอัด เพราะมักจะมีอะไรบางอย่างที่ไม่ถูกต้องเสมอ สแลงที่ใช้อาจจะไม่ใช่สแลงที่ถูกต้อง จำนวนที่ใช้อาจจะมากไป การออกเสียงอาจจะไม่ถูกต้อง context อาจจะไม่ถูกต้อง การที่จะใช้สแลงให้ได้ผลนั้น ทุกอย่างจะต้องถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งแต่งงานกับคนไทย ภรรยาเพื่อนผมคนนี้ก็เป็นคนเรียบริยแต่เวลาเธอพูดภาษาอังกฤษ เธอใช้สแลงมากเกินไปมากกว่าที่คนอเมริกาจะใช้ในประโยคหนึ่งเสียอีก แล้วสแลงที่เธอใช้ก็เป็นประเภท four-letter words ทั้งนั้น ซึ่งขัดกับบุคลิกของเธอ ผมรู้สึกอึดอัดมากเวลาที่คุยกับเธอ

– ในการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทย คุณคิดใหม่ว่าควรจะให้ครูไทยเป็น role model

– ผมคิดว่าถ้าครูไทยเป็น role model คุณภาพของภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยคงจะเปลี่ยนไปนะ

– อย่างในอินเดีย ครูสอนภาษาอังกฤษเป็นชาวอินเดีย an Indian variety of English ก็เป็นที่ยอมรับ ทำไม a Thai variety of English จะเป็นที่ยอมรับไม่ได้ละคะ

– ภาษาอังกฤษของคนอินเดียโดยเฉพาะภาษาเขียนเป็นภาษาที่สวยงาม ไม่ใช่ flowery ไม่ใช่ poetic นะชะ แต่เน้นวล น่าอ่าน ส่วนภาษาพูดเขาพูดเร็ว รู้สึกว่าจะเน้น communication มากกว่าเน้น pronunciation ที่ถูกต้อง.... ผมไม่อยากวิจารณ์การพูดภาษาอังกฤษของคนชาติต่าง ๆ

– ถ้าอย่างนั้น พุคเรื่องภาษาไทยของคุณดีไหมคะ คุณพูดภาษาไทยได้และอ่านออกเขียนได้ใช่ไหมคะ

– ผมพูดภาษาไทยได้เป็นบางเรื่องเท่านั้นแหละฮะ พุคเรื่องอาหารได้ ดินฟ้าอากาศได้ พุคเรื่องวรรณคดีได้... เมื่อตอนที่ผมสอนวรรณคดีอเมริกันที่ศิลปากรที่นครปฐม ผมต้องใช้ภาษาไทยกับนิสิตบ้าง กับเพื่อนอาจารย์บ้างเลยรู้จักศัพท์ทางวรรณคดี สอนเรื่องการอ่าน ผมอ่านได้ฮะ แต่ช้า ผมเขียนได้บ้าง ไม่มากนัก

เมื่อคืนนี้ ผมไปเที่ยวบาร์ ผู้หญิงบาร์คนหนึ่งถามผมว่าอยู่เมืองไทยมากปีแล้ว พอผมตอบว่าอยู่มาหกปีแล้ว เธอก็บอกว่าภาษาไทยของผมแย่มาก ผมไม่โง่ แต่ก็ไม่ฉลาด.... ก็ refreshing ดีฮะ เพราะโดยปกติแล้ว พอคนไทยรู้ว่าผมพูดภาษาไทยได้ ก็มักจะชมว่าเก่ง

– อยู่เมืองไทยมาหกปีแล้ว แปลว่าชอบเมืองไทยใช่ไหมคะ

– ใช่ฮะ คนไทยใจกว้าง เป็นมิตรกับฝรั่ง คงจะเป็นเพราะว่าเมืองไทย ไม่เคยเป็นเมืองชนฝรั่ง แล้วอีกอย่างหนึ่ง คงจะเป็นเพราะไม่เคยมีฝรั่งจำนวนมาก ๆ มาตั้งรกรากอยู่ที่เมืองไทยนาน ๆ อย่างที่เม็กซิโก มีคนอเมริกันไปตั้งรกรากอยู่เป็นหมื่นเป็นแสนคน... แล้วอีกอย่างหนึ่ง เมืองไทยโดยเฉพาะกรุงเทพ ฯ ก็มีอะไร ๆ มากมาย ไม่มีโอกาสจะเบื่อหรือห่อห่อ..... เขวากันว่าคนทุกคนมักจะรักประเทศแรกที่ตัวมีโอกาสได้ไป ประเทศไทย เป็น “เมืองนอก” แห่งแรกของผมฮะ

– จากไปคราวนี้แล้ว คิดจะกลับมาอีกไหมคะ

– แน่แน่นอนที่สุด

เปรมวดี มัลลินส์